

“Dit is mijn bildungsplaat”

TEKST
JONAS BRUYNEEL

Met zijn debuutalbum onder de arm toert **Témé Tan** momenteel Europa rond. Minder thuis zal hij er niet door zijn: multi-instrumentalist Tanguy Haesevoets groeide op tussen Congo en België en heeft sindsdien het reizen niet meer losgelaten. Met een bonte bagage vol Braziliaanse grooves, Japanse electropop, Congolese rumba, experiment van Radiohead en literatuur van Beat Generation brengt hij zijn publiek zwoel aan het dansen.

Het album krijgt veel aandacht en positieve feedback. In België zowel uit Franstalige als Nederlandstalige hoek, en ook uit Engeland, Nederland en Frankrijk. Dus ben ik momenteel heel tevreden. Het was altijd mijn bedoeling om buiten mijn eigen kleine gebied te raken. Om over de grens te gaan.”

Dat grenzeloze zit wel in je.

Haesevoets: “Ik ontdek graag nieuwe dingen, en ben steeds op zoek naar manieren om dat te doen. Dat kan door kilometers te reizen, maar evengoed door eens een andere buurt te bezoeken. Of door gewoon op mijn eentje uit te gaan. Ik stel vast dat ik België eigenlijk niet zo goed ken, dus is het fijn om door het land te toeren. Zeker Wallonië is onbekend, en ook Vlaanderen blijft verrassen. Met concerten in Frankrijk, Zwitserland, Verenigd Koninkrijk en Nederland op het programma, ben ik nog even onderweg.”

In 2014 kwam je 7” nog uit bij het Brusselse label Limite Records. Hoe is alles plots zo groot geworden?

“Het nummer ‘Améthys’, dat op de 7” stond, kwam bij Radio Nova terecht, een belangrijke radio in Frankrijk. Zij vonden het wel wat, en zo kreeg ik aandacht van platenfirma’s. Veel heeft dat niet gedaan, maar ik kon plots veel spelen. Ik vermoed dat zo het woord begon te verspreiden dat die liveshows de moeite waren. Tijdens een showcase in Londen kreeg PIAS UK interesse. Zij hebben sindsdien het project gecoördineerd, en die internationale uitstraling heeft me geholpen.”

Cover van Témé Tans debuutalbum: “Muren worden hoger en hoger, in een tijdperk waarin internet iedereen samenbrengt. Dat begrijp ik niet.”

Want je muziek is er al een tijdje.

“Het eerste nummer op de plaat dateert uit 2011: ‘Matiti’. ‘Améthys’ was er in 2014. Toen was ik helemaal niet van plan om aan een album te werken; ik geloofde niet echt in dat formaat. Ik wou singles uitbrengen. Maar toen het aanbod van PIAS kwam, vond ik het uiteraard cool. Dus bracht ik nummers samen en schreef ik enkele nieuwe bij. Eens ik besloten had om het album te maken, heeft het proces een tweetal jaar geduurd.”

Zie je het dan als een geheel, of als een compilatie van nummers?

“Voor mij vormt het album een geheel. Die eenheid is er door het creatieproces: reizen, ontdekken, experimenteren met geluid of mensen ontmoeten. Het is een visitekaartje waarmee ik mezelf voorstel. Vandaar ook de titel: dit ben ik, dit is mijn persoonlijkheid, en dit is de muziek die ik wil maken.”

Het is een overzicht van jezelf als muzikant tot dusver.

“De plaat vertelt wie ik ben, van mijn kindertijd tot nu. ‘Matiti’ heb ik geschreven vanuit het standpunt van het kind dat in Kinshasa

“Als kind reisde ik heen en weer tussen mijn ma en pa”

vertrok omdat hij naar België moest. Ik spreek over liefde, maar even goed over verdriet als je je land moet verlaten, de aanpassingen aan een nieuwe cultuur, of over mijn kwaadheid over recente gebeurtenissen. Ik reis graag en veel, maar grenzen worden strenger, en voor sommige mensen net iets meer. Muren worden hoger en hoger, in een tijdperk waarin internet iedereen samenbrengt. Dat begrijp ik niet. Ook het thema van thuis verlaten om te groeien vind ik interessant. Ik hou van Bildungsromans, en ik denk dat de plaat mijn Bildungsplaat is.”

REIZEN TUSSEN MA EN PA

Je bent nog steeds aan het reizen. Blijf je zo groeien?

“Zeker. Als kind reisde ik heen en weer tussen mijn ma en pa. In de luchthaven in Kinshasa werd ik toevertrouwd aan een hostess, die me tot de luchthaven van Brussel begeleidde. Reizen is altijd deel van mijn leven geweest. Toen ik Spaanse en Engelse literatuur studeerde, kreeg ik interesse in Latijns-Amerikaanse schrijvers als Jorge Luis Borges, Jorge Amado of Paulo Coelho. Die prikkelden mijn verbeelding, dus wou ik dat met mijn eigen ogen zien en trok ik daarheen.”

En vervolgens naar Japan.

“Ik voelde me verbonden met de electropopscene daar, door compilaties die een vriendin die ik ontmoette op Erasmus in Granada me opstuurde, en dus trok ik in 2009 naar Kyoto. Daar speelde ik mijn eerste concert met de liedjes die ik in Andalusië had geschreven. Japan is belangrijk voor mij, vandaar ook de naam Témé Tan. Témé is hand en Mé

“Japan is belangrijk voor mij, vandaar ook de naam 'Témé Tan'”

► oog in het Japans, omdat ik zonder bril op een podium sta en meer mijn handen dan mijn ogen gebruik.”

Verandert je manier van reizen nu je toert? Kan je met dezelfde frisse blik nieuwe plaatsen bezoeken?

“Het is waar dat ik minder tijd krijg om plaatsen te bezoeken. Het gebeurt vaak dat we aankomen, soundchecken, spelen, en dat ik de dag erna de trein neem naar de volgende bestemming. Maar af en toe kan ik eens tijd in dezelfde stad doorbrengen. Deze zomer bijvoorbeeld speelde ik in Lausanne in Zwitserland, en daar heb ik twee dagen de stad kunnen verkennen.”

BRUSSEL ALS UITVALSBASIS

Als je constant onderweg bent, voel je je dan ergens thuis?

“Ik denk dat mijn band met Brussel sterker wordt. Hoe meer ik er weg ga, hoe liever ik terugkom. Ik denk dat Brussel meer en meer mijn uitvalsbasis wordt. Dat had ik nooit verwacht. Ik was altijd van plan om er weg te gaan, maar dan word je verliefd, en krijg je er vrienden.”

Je studeerde literatuur. Hoe belangrijk is dat in je teksten?

“Erg belangrijk. Een nieuw nummer schrijven vergt tijd, net omdat ik zo lang aan teksten werk. Die klinken eenvoudig, maar ik wil net simpele woorden gebruiken om zoveel mogelijk op te wekken. Ik schrijf niet graag concreet, maar zoek poëtische beelden. Een beetje zoals haiku's, nog iets wat ik uit Japan haalde. In drie zinnen kan je enorm veel oproepen.”

Is dat ook de reden voor het minimalisme in je muziek?

“Eigenlijk ben ik een grote fan van uitgebreide productie. Muzikanten als Beastie Boys, Animal Collective of Grizzly Bear vullen het hele spectrum met dingen die je enkel in je koptelefoon kan horen, en daar hou ik van. Tegelijk kijk ik op naar mensen die met drie elementen een supervet nummer maken dat zo efficiënt is dat het mensen doet dansen.”

Ook muzikaal laat je je dus niet begrenzen.

“Het eerste wat ik als kind leerde kennen, waren de grote zangers van de Congolese rumba. Hun manier van zingen is me bijgebleven. Als je naar een Papa Wemba of Tabu Ley Rochereau luistert, merk je dat ze graag hoge noten opzoeken. Ik ga ook nooit voor een voorspelbare lage zangstem kiezen. Dat was van groot belang voor me, maar even goed groepen als cLOUDDEAD. Ze zijn de nieuwe Jack Kerouac of Allen Ginsberg.”

Opnieuw een literaire verwijzing.

“Zeker. Een van de hoofdthema's van mijn bachelorproef was de Beat Generation, en dat heeft een blijvende invloed op me gehad. Vooral hun liefde voor spontaniteit en vrijheid boeit me. Opnieuw het grenzeloze. Ook de ritmiek in hun teksten, alhoewel dat moeilijk te onderscheiden is van mijn achtergrond in hiphop. Ik heb zowel mc's aan het werk gehoord, als opnames van Ginsberg beluisterd, en bij allebei is ritme essentieel.”

EXPERIMENTELE PLATEN

Dat grenzeloze zocht je ook op andere platen.

“Op dat vlak was Radiohead superbelangrijk voor me. Ik was weinig geïnteresseerd in *OK Computer of The Bends*, maar toen ik *Kid A* en *Amnesiac* leerde kennen werd ik helemaal binnengesloten. Door die experimentele platen ging er een wereld aan mogelijkheden voor me open.”

Dat ligt bijzonder ver van Congolese rumba.

“Inderdaad. Tot de Congotronicscompilatie van Crammed Discs me bereikte. Dat was heftig: het was de eerste keer dat ik in contact kwam met Congolese muziek sinds ik het land verliet. Ik had het achtergelaten met muziek van Papa Wemba of Franco Luambo Makiadi, in een tijd dat Congolese Rumba geld en mogelijkheden had onder Mobutu. Maar opeens bereikte muziek me van mensen uit Kinshasa die op straat speelden en afval recupererden om muziek te maken.”

Die evolutie had je niet bewust meegemaakt.

“En het motiveerde me onmiddellijk. Ik dacht aanvankelijk dat ik met fatsoenlijk materiaal in een echte studio moest werken, wilde ik een kans krijgen als muzikant. Opeens hoorde ik die plaat, die gemaakt was met bijna niets, en besefte ik dat ik net zo goed zo kon opnemen. Dat heeft me aangevoerd om mezelf te produceren.”

Dus heb je je album grotendeels zelf gemaakt.

“Toch zeker zeventig procent. Enkele nummers heeft mijn beste vriend Noza gecomponeerd of geproduceerd. Hij is vooral met hiphop bezig, en het is fijn om samen te werken. Alle demo's en producties hebben we samengebracht in de studio van Gaëtan Dehoux. Hij heeft de plaat gemixt, en me geholpen om sommige nummers te herarrangeren.”

GEEN VOETBALFAN

Er is dus weinig opnieuw opgenomen in de studio?

“Enkel een paar stemmen, en een viertal nieuwe nummers. De rest nam ik al reizend op. Ik werk vaak lofi, met de microfoon van mijn computer of telefoon. Voor mij is spontaniteit in de takes belangrijk, dus zing ik niet graag iets opnieuw in met een betere micro. In Gaëtan vond ik iemand die dat kon samenbrengen in een plaat van hoge kwaliteit.”

Overtuigende kwaliteit blijktbaar. 'Ca Va Pas La Tete' is nu zelfs opgenomen in de soundtrack van FIFA 18.

“Dat was totaal onverwacht. Ik ben geen voetballer of voetbalfan. Ze hebben me gecontacteerd, en mijn eerste antwoord was nee. Ik zag daar geen logica in. Maar ineens herinnerde ik me dat ik als kind een vriend had die *FIFA* had, en dat we samen speelden. Die gedachte vond ik wel grappig, alsof zo een cirkel rond is. En ik heb er geen spijt van. De video kreeg opeens veel meer aandacht. En ik bereik er opnieuw een nieuw publiek mee.” ■

Témé Tan, 29 november in Botanique, Brussel. botanique.be